

Raita Raita oli saavuttanut jo varsin miehekkäät mitat ja se kasvoi rantatöyräältä kaartuen yli vedenpinnan. Ilmeisesti se oli joskus aikoinaan kurkottanut kohti valoa, jota oli ollut paremmin tarjolla suvannon yllä. Nyt se ja muut rannalla kasvavat lehtipuut kätkevät suoran auringon valon lehvistöönsä, ja suvannon yllä vallitsi omituinen vihertävä hämärä. Jotenkin vihreän valaistuksen ja hämärän ansiosta veden pinta ei heijastanut kirkkaan kalvon lailla, vaan vesi näytti ensinäkemältä oudon vihertävän samealta. Kyseessä oli kuitenkin erikoisen valaistuksen luoma harha, johon lienee vaikuttanut suvannon pohjaa peittävä vaalea hiesumuta. Harha paljastui heti, kun katse tavoitti rantatöyrään tuntumassa kasvavia pieniä lumpeita. Lumpeetkin näyttivät olevan hieman kummallisen värisiä, sillä niiden tummanvihreässä lehdessä oli myös aavistuksen verran vihjettä punaisesta sävystä ja lehden reuna, alapinta ja varsi olivatkin selkeän tummanpunaisia. Näitä pienikokoisia lumpeita kasvoi vain tässä pikku joessa, tai lähes purohan tämä oli. Järven puolella lumpeet olivat suurempia ja syvän vihreitä, täysin vailla punaista sävyä. Lumpeen varsi näkyi vedessä selkeän tummanpunaisena ja paljasti veden todellisuudessa olevan varsin kirkasta. Sama asia vahvistui myös, jos katsojan silmä tavoitti vedessä uiskentelevia kaloja. Ja katsojan silmähän tavoitti, sillä pikkupojan silmiltähän ei mikään, ei varsinkaan vedessä kisaavat salakat jääneet huomaamatta. Poika istui mielipaikallaan ja harrasti mielipuuhaansa. Ongintaa. Paksu veden yli kaareutuva raidan runko tukevine oksanhaaroiineen tarjosi mukavan istumapaikan ja oksanhankaan ripustettu sanko odotti saalissalakaita vesivarustuksessa. Vielä eivät kalat uskaltautuneet onkijan ulottuville, ja pojan katse harhautui tutkiskelemaan keskemällä puronuomaa kisaavien sinisiipisten neidonkorentojen tanssia. Tuonne puron koskiuoman paikkeille kirkas auringon valo pääsi kurottautumaan latvustoon jäävästä aukosta ja korentojen tummansinisistä siivestä välähtelivät kirkkaassa valossa, kuin pienet peilit. Täällä poika viihtyi. Ei kalansaaliilla ollut väliä, vaikka hän tiesikin kissan kotona odottavan salakka-ateriaa ja melkoisella varmuudella se tulisikin sellaisen saamaan. Täällä aika menetti merkityksensä, sikäli, kuin kesälomaaansa viettävällä pikkupojalla olikaan ajalle mitään merkitystä. Tänne piti päästä aina, kun se vain oli mahdollista, katselemaan salakoiden kisailua suvannon kirkkaassa vedessä ja niiden säntäilyä pikku koskessa suvannon yläpuolella. Usein kutukiihkoissaan sokaistunut salakka saattoi kimmahda virtaavasta vedestä matalalle rantakalliolle, josta ne kyllä yleensä ehtivät pomppia takaisin virtaan, ennenkuin poika ehti juosta sieppaamaan kalaa sankoonsa. Poika istui raidan rungolla ja katseli veteen. Kuinka mukavaa ja helppoa olisi pudottautua uimaan, mutta hän tiesi ettei teko olisi kovin viisas. Matalahko vesi sotkeentuisi pehmeän hiesuliejun ansiosta hetkessä ja uimarikin olisi varsin mutainen noustessaan rantaan. Paras uimapaikka olikin tuossa pikkukosken alapuolella, virtaavassa vedessä. Siellä pohja oli kova ja kallioinen, eikä virta olisi liian voimakas. Vielä ei ollut uinnin aika, ensin pitää onkia kissalle muutama salakka. Poika istui veden yllä kaartuvan raidan rungolla ja katseli vedessä kisaavien salakoiden parvea, joka pikkuhiljaa lähestyi. Suvannon yllä viipyi omituinen vihertävä, saturenomainen hämärä, joka sai veden näyttämään oudon samean vihreältä. Samealta, koska veden pinta ei heijastanut peilin tavoin.